

regning over Næringsværdien af de forskjellige Næringsmidler, som her til Lands bruges. Man søger at bestemme dels Næringsværdien i og for sig og dels Næringsværdien i Forhold til Prisen ved at dividere Prisen ind i Næringsværdien, det sidste som et Tal, sammenfat af saakaldte Næringsenheder. Ved at dividere Prisen ind i Næringsværdien, fandt han, hvad han kalder Prisbillighedskvotienten, et Tal, der altsaa siger, hvor meget en Værd er værd i Forhold til den Pris, der betales for den paa Markedet. Naar man da ser paa de forskjellige Fødestoffer, der tilvirkes til Næringsbrug, vil man se, hvilken mærkelig Forskel der er i disse Prisbillighedskvotienter. Øverst staar Talg. Apropos om Talg; hidtil have vi i Skriftsvoget brugt Betegnelsen Talg, men den i denne Sag reiste Agitation har gjort sig en Værd af at have tilført Skriftsvoget en ny Betegnelse, idet den ikke mere skriver Talg, men Tælle, jeg tænker, det er for at give det en saa haanlig Betegnelse som vel muligt. Jeg holder mig nu til den hidtil anvendte Betegnelse Talg. Dette Stofs Prisbillighedskvotient udgjør nu 90. Efter denne Maalestok har amerikansk Svinefedt Prisbillighedskvotienten 74, dansk Svinefedt 50 og Smør 25. Det vil altsaa ses, hvilken mærkelig Forskel der er i Prisbillighedskvotienten. Beregnet som Næringsværdi har altsaa ægte Smør ikke stort mere end $\frac{1}{4}$ af den Prisbillighedskvotient, som Talg har. Derfor være det nu ikke sagt, at man dermed vil udtrykke, at Smør som Næringsmiddel ikke er mere værd end $\frac{1}{4}$ af Talg, thi der er andre Hensyn, som derved spille en Rolle, nemlig Smageligheden, Jordtøieligheden o. s. v. Men Smørrrets Næringsværdi, set i Forhold til Prisen, er altsaa, efter hvad Dr. Jørgensen har oplyst, jeg formoder efter tilstrækkelig grundige Forsøg, knapt mere end $\frac{1}{4}$ af Talgs. Jeg skal her gjøre opmærksom paa det særlige Forhold, der er mellem de to Arter af Svinefedt, det amerikanske og det danske, nemlig at det amerikanske har en Prisbillighedskvotient af 74, medens det danske kun har en Kvotient af 50. Det beror paa, at Undersøgelserne have viist, at medens de to Arter af Svinefedt have samme Næringsværdi, er Prisen væsentlig forskjellig, idet det danske koster 60 Dre pr. Pø., medens det amerikanske kun koster 40 Dre. Dette har altsaa i Virkeligheden gjort, at de med Hensyn til Prisbillighedskvotienten kommer til at staa til hinanden som 50 til 74, medens Næringsværdien i og for sig er den samme. Jeg gjør opmærksom derpaa lige overfor

dem, der omgaaes med Tanken om et Forbud mod Indførselen af amerikansk Svinefedt. Man vil altsaa se, at det her dreier sig om for det danske Forbrug — jeg beder bestandig bemærket, at jeg her kun omtaler Hensynet til det indenlandske Forbrug — at tilveiebringe et Næringsmiddel, der forholdsvis har en væsentlig større Prisbillighed end Smørrret. Denne Prisbillighed vil utvivlsomt blive endnu større, for saa vidt man sammenligner Margarine med Smør, naar der bliver tilveiebragt den fornødne Konkurrence med Hensyn til Tilveiebringelsen af Margarine. Det er høist sandsynligt, at den meget snævre Konkurrence, der for Tiden finder Sted paa dette Omraade, kan bevirke, at Prisen paa Margarine for Tiden er højere, end den virkelig burde være, at Forskjellen mellem Prisen paa Margarine og Smør fremtidig vil blive endnu større, og at altsaa den Byrde, man vil komme til at paalægge Forbrugerne, vil blive endnu væsentlig større, end den allerede er, idet Prisforskjellen nu udgjør 30 Dre pr. Pund, som jeg allerede ved første Behandling har gjort opmærksom paa. Det dreier sig om en Byrde, der vil udgjøre Noget som 30 Kr. pr. Familie; det vil blive Folgen af at hindre Forbruget af Margarine. De vil altsaa se, at det overfor det indenlandske Forbrug ikke er Smaa-ting, det dreier sig om, det dreier sig om en Foranstaltning, der med Hensyn til Byrden for Forbrugerne bliver større end nogen anden Stat her i Landet; man kunde lægge adskillige andre Skatter sammen, før man fik det Beløb frem, som man her omgaaes med Tanken om at paalægge Befolkningen. Altsaa fra Forbrugernes Synspunkt er der jo ingen Tvivl om, hvorledes den Sag med Hensyn til det indenlandske Marked maa betragtes. Men jeg er ved Siden deraf overbevist om, at Landbrugerne selv, hvoraf saa Mange kræve disse eller lignende Foranstaltninger, ikke ville være tjente dermed. Tværtimod, det gjælder jo allerede for Landbruget paa alle Omraader, at det er det Erhverv, som tilveiebringer vore aldeles væsentlige Exportartikler; det har derved i og med det Samme maattet give Anledning paa at blive Gjenstand for Bestyttelse. Men en Bestyttelse paa Landbrugsprodukterne vil utvivlsomt komme til at virke skadeligt direkte tilbage paa Landbruget selv; og det ligger deri, at Landbrugsprodukterne som saadanne ere i alt Væsentligt de nødvendige Næringsmidler. Der foreligger jo en Betænkning, som blev afgivet sidste Efteraar af en Landbokommisjon, der blev nedsat paa Foranledning af Landhusholdningssekskretariatet,